33e jaar. — Nr 48. — TWEEDE BLAD. — Zaterdag, 21 april 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 21 APRIL 1906.

EIGEN HUIS.
MAATSCHAPPIJ VAN WERKMANSWONINGEN.

Jaarlijksch verslag

over het 11e dienstjaar 1905, namens den Bestuurraad door den Secretaris-Schatbewaarder in de Algemeene Vergadering van 30 Maart 1906 voorgedragen.

MIJNE HEEREN,

Wij hebben de eer U het verslag voor te dragen over de werkzaamheden onzer Maatschappij, gedurende het jaar 1905, en over haren geldelijken toestand op 31 December laatstleden.

De leeningen door de Maatschappij toegestaan gedurende het verloopen jaar zijn ten getalle van 23, waarvan 16 gedaan wierden met gemengde verzekering op het leven, en 7 zonder verzekering. Slechts eene leening werd niet toegestaan, daar de aanvrager geene genoegzame zedelijke waarborg opleverde.

Het totaal getal der leeningen door de Maatschappij toegestaan beloopt thans 156, aan 144 ontleeners waarvan 50 een huis hebben aangekocht, 68 een huis gebouwd, 14 hun huis verbeterd, en 12 de kapitalen algelegd hebben welke hun huisgoed bezwaarden.

Op 31 December laatstleden beliepen de geleende sommen door de Maatschappij sedert hare stichting geplaats tot 224,050 fr. en het geld door de Algemeene Spaarkas van den staat voorgeschoten tot 173,469,50 fr.

De geldelijke toestand onzer Maatschappij is opperbest, het jaar 1905 sluit met een boni van fr. 1093,56.

Bij 't begin van 't jaar 1905 hebben wij het afsterven te betreuren gehad van den zeer geachten Voorzitter onzer Maatschappij, Mr Lodewijk Strick, die gedurende 10 volle jaren zijnen tijd, zijne kennissen en eene groote ondervinding aan het welvaren der Maatschappij «Eigen Huis» heeft toegewijd ; hij rekende het zich ten plichte de Maatschappelijke werken te ondersteunen en werkte met een bijzonderen iever, om zooveel leden mogelijk aan onze Maatschappij bij te winnen. Ook zijn wij overtuigd dat hij reeds lang hierboven de belooning ontvangen heeft welke God verzekert aan diegenen die de behoeftigen ter zijde staat.

In de algemeene vergadering gehouden op 7 April 1905 werd overgegaan tot de keus van eenen nieuwen voorzitter.

Mr Jos. Delvoie, advokaat en provinciaal raadslid, Secretaris-Schatbewaarder onzer Maatschappij, werd bij algemeene stemmen uitgekozen om de plaats van voorzitter in te nemen. Betere keus kon er zeker niet gedaan worden. Iedereen kent de zelfopoffering van Mr Advokaat Delvoie, zijne bijzondere kennis op maatschappelijk gebied, en de ijver die hem bezielt om de intreste.. van de werkende klas te bestudeeren en te verdedigen.

Sedert meer dan 10 jaren werkt hij onverpoosd in onze stad aan het oprichten van allerlei hoogst nuttige maatschappelijke werken ; aan hem zijn wij ook grootendeels het bestaan en en den bloei onzer Maatschappij te danken ; de nieuwe voorzitter was dus heel klaar aangeduid ; overigens, men weet het, hem aan 't hoofd stellen eener Maatschappij is dezelve van haren vooruitgang verzekeren.

Wij drukken den wensch uit hem lange jaren aan 't hoofd onzer Maatschappij te mogen bewaren.

In dezelve algemeene vergadering van 7 April werd op voorstel van Mr Delvoie besloten eene Maatschappij van Onderlingen Bijstand tusschen onze ontleeners op te richten, waardoor deze hunne maandelijksche aflossingen in verzekering stellen tegen het geval van langdurige ziekte, mits een en halt ten honderd 's jaars te betalen van hunne jaarlijksche stortingen. Om dit tot stand te brengen, werden op 24 December laatsleden al de ontleeners onzer Maatschappij in het lokaal van den Volksbond St-Maternus bijeen geroepen ; zeer talrijk waren zij tegenwoordig en luisterden met de grootste aandacht naar den heer Voorzitter die hun een duidelijken uitleg gaf van deze nieuwe inrichting. Eenige hebben zich reeds laten inschrijven, en wij hopen dat het grootste getal hun voorbeeld zal volgen.

In den loop van 't jaar 1905 heeft de Maatschappij «Eigen Huis» deel genomen aan de groote Tentoonstelling van Luik ; zij verwierf er eene bijzondere onderscheiding, een diploma met zilveren medalie wierd haar verleend. Dit strekt tot eer voor de beheerders onzer Maatschappij.

Wij bestatigen nog, dat gedurende het jaar 1905, 5 leeningen meer toegestaan wierden dan gedurende 1902, 6 meer dan in 1903 en 10 meer dan in 1904 ; klaar bewijs dat onze Maatschappij altoos in bloei en groei toeneemt en dat de werklieden, landbouwers en kleine burgers meer en meer het nut en de voordeelen onzer Maatschappij beginnen te begrijpen.

Geheel Belgieland door doen thans de Maatschappijen van Werkmanswoningen zeer grooten vooruitgang, strekkende tot voorbeeld aan al de andere landen ; zoo hier in België met eene bevolking bedragende slechts een zevende van die van Frankrijk, is er eene som twaalf maal grooter besteed geworden tot het bouwen van werkmanswoningen, dan in Frankrijk.

Sedert 't jaar 1889, is er in ons land 190 miljoenen uitgegeven geworden tot het aankoopen of opbouwen van werkmanswoningen waarvan 65 miljoen, door den staat voorgeschoten, en in de maand Augustus 1905 beliep het totaal der gebouwde werkmanshuizen tot 53000.

Ook werd met recht, op het laatste Congres te Luik gehouden, België betreffende de werkmanswoningen op de eerste plaats vermeld, « Les nations, zoo spraken M. Beermaert, valent ce que vaut chez elles la famille, et c'est le logement qui est la base de la famille ainsi que sa garantie. »

Dit moet ieder en vaderlandsgezinde aanzetten onze Maatschappij van werkmanswoningen te ondersteunen, haren bloei te behartigen, en ieder in zijnen kring de voordeelen en het nut van « Eigen Huis » meer en meer te doen kennen.

Gouden Spreuken.

Schoenmaker blijft bij uwe leest ! — Hoevelen zijn er niet, die zaken aanplakken waarvan ze — 'lijk men gewoonlijk zegt — zooveel verstand hebben als 'nen os van eiers te pellen, en op 't einde alzoo in den diepenk geraken en niet zelden tot den bedelzak gebracht worden ? Of die in slechte schoenen zitten !

Hoevelen die duizende dingen beginnen zonder tot iets te leiden of met goed gevolg te kunnen voltrekken. Volg uwe richting en doe wat ge moet doen. — Die te veel rekt, gelukt nooit !

Er zijn er vele die zich met alles bemoeien en in alles hunne neus steken ; minst moeien is best. — Waarom zich een andermans zaken aantrekken ? Als ieder zijn eigen huis vaagt en elk zijnen vloer keert, dan is het voor alle deuren schoon en ook in alle huizen.

Menig werkman en burger droomt niets anders dan van zijnen zoon 'nen heer te maken ; ook de stiel, waarmé vader zijn brood gewonnen heeft, moet daargelaten worden ; 't zoontje moet eenige jaren latijn en grieksch kauwen en dan waarop draait het uit ? — Heel dikwijls, in stee van de toekomst van 't kind te verzekeren, heeft men een droogo vrucht gekweekt die eene plaag, een last wordt voor de samenleving.

***

Gaat altijd recht in uwe schoenen ! — Recht voor de vuist, is gewonnen ! Verander nooit van zienswijze, om betere betoelingen na te jagen ; — blijf immer trouw langs den kant der braven, rechtgeaarden ! — De wereld is bedrog ; — 't is een schouwtooneel, waarop men zich vermoint, om anders te voorschijn te komen, dan men wezenlijk is. — De rechte handel is de rechte wandel, en die met kromme sprongen omgaat, die breekt op het laatste zijn been.

***

Laat den moed niet in uwe schoenen zinken ! — Bij den minste tegenslag, 't geringste ongeluk, 't kleinste verlies zijn de menschen ontmoedigd. We spreken hier niet van moedige karakters, maar van die, waarvan men veel beter zou doen zich af te vragen, of ze wel in plaats van bloed, soms geen botermelk in d'aderen hebben. — Ze zijn niet opgewassen tegen den minsten tegenspoed.

Men treft er zelfs aan — en dit onder weelstellende lieden — die zich een ongeluk inbeelden, waarvan nog schijn noch gedacht is en ze bevinden zich waarlijk in eenen ongelukkigen toestand, die hen tot niets meer bekwaam maakt.

Hadden de Vlamingen den moet laten zinken bij de eersten tegenstrijd, bij de moedwilligheid en onrechtvaardige beschuldigingen van de dolle franschgezindheid, zij hadden hun matten mogen oprollen. Doch de Vlamingen zijn harde koppen. — Zij willen wat was recht en wonnen wat zij wilden.

ALLERLEI NIEUWS.

EEN MIDDEL TEGEN DE TERING IN JAPAN. — « Daily Telegraph » verneemt uit Tokio, dat Dr. Arthur Schigami een nieuwe anti-toxine zou ontdekt hebben, voor het bestrijden der longtering.

Een derde zijner zieken zou er door genezen zijn. Volgens de verslagen van zeven gasthuizen, waar de anti-toxine op 219 zieken werd toegepast, zijn er 79 genezen, 80 verbeterd, 15 gestorven en 45 zetten de behandeling niet voort.

— GESMOKKELDE TABAK. — Vroeger werd in de Londensche dokken de verbeurd verklaarde tabak verbrand in een grooten oven, welke « de pijp der Koningin » werd genoemd. Maar sinds 1892 gebruikt men den gesmokkelden tabak op nuttiger wijze.

In de laatste vijf jaren is er ongeveer 40.000 pond in beslag genomen. Daarvan werd 15,000 pond gezonden naar de koninklijke Plantentuinen van Kew en Edinburgh, voor het berooken van planten en het maken van tabakswater.

Voorts gaf men 9800 pond aan het gesticht voor krankzinnige misdadigers te Broadmoor ; 2500 pond sigaren werden in veiling gebracht ; 7800 pond waardelooze stelen werden verbrand ; 3800 pond aan gewicht ging verloren bij het drogen en het overige van de tabak wacht nog op de eene of andere bestemming.

— REGENSCHERMEN. — Om eenen regenscherm te laten drogen, moet men hem altijd open neerzetten, met het handvatsel op den grond. Zet men hem met de punt naar beneden te drogen, dan verzameld het vocht zich daar en doet de zijde rotten en de baleinen roesten.

Men moet ook den regenscherm niet in huis opgerold of in het zakje laten ; want zoo vast opgerold, slijt de zijde in de plooien.

Bij het oprollen moet men met de eene hand de baleinen bij het handvatsel stevig samenhouden en met de andere aan het oprollen gaan. Doet men zoo niet dan kan hij niet netjes worden opgerold.

—o—*Ik heb de eer* het publiek te laten weten dat te rekenen van dezen datum, de antislymachtige Pil Walthéry officieel geregeld is en dat zij niet meer kan en niet meer mag verkocht worden dan aan den eenzelvigen prijs van 1 fr. *de doos.*

Dank aan dezen verplichtenden maatregel, zal de uitzinnige concurentie die zekere huizen elkander aandeden, door mijn voortbrengsel aan spotprijzen te verkoopen, onmogelijk gemaakt zijn, en in 't vervolg zal het publiek ten minste zeker zijn zich de echte en weldoende anti-slijmachtige Pil Walthéry overal aan de zelfde prijs te kunnen verschaffen.

LEON PIRARD.
Apotheker-specialist.

Depot : Schoofs en Machiels, te Hasselt.
Tongeren : Apotheken, Swinkels en Vanderijst.

— **Fabriek van Pianos** : Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Bagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne welluidendheid, duurzaamheid en voordeeligen prijs. *Nieuwe Pianos, te huur geweest zijnde, met grooten afslag.*

Tien jaren waarborg.

—o— WAAROM vindt men in alle huisgezinnen *ELIXIR DE KEMPENAAR ?* Niet alleen omdat hij door de samenstelling van zuivere suiker en van eene zeer matige dosis gezuiverden alcool den aangenaamsten drank daarstelt die men wenschen kan, maar bovendien en vooral omdat de kostbare eigenschappen van de kruiden die hem zijnen lekkeren smaak geven, er eene echte gezondheidslikeur van maken ; verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeurhandelaars.

— WEERVOORSPELLINGEN. — Als een man 's nachts om drie uren naar huis komt en zijne vrouw zit op hem te wachten, — dan is er onweer in aantocht.

Als de man de rekening krijgt van nieuwe kleederen die zijne vrouw buiten zijnen weet heeft gekocht, — dan zal het donderen en bliksemen.

Als een man te huis komt en het eten is niet gereed, het vuur uit en de vrouw is aan 't sjauwelen in de geburen, — dan zal er hagel vallen.

Als een man belooft met zijne vrouw te gaan wandelen, en hij verandert van gedacht juist als zij gekleed is, dan zal het regenen.

Als een man het geld van zijne sigaren uitspaart om voor zijne vrouw eenen nieuwen hoed te koopen, — dan is er zonneschijn te verwachten.

Als een man sterft, en hij laat eene jonge weduwe na, met veel geld en zij begint haar te poeieren, — dan is er verandering te verwachten.

—o— CINEMATOGRAFEN. — Men komt te koop te stellen schoone salon-cinematografen aan 120 franken, die ook de projectie toelaten van onbeweeglijke tafereelen. Het flikkeren is op het minste herbracht en de grootte van het beeld is enkel beperkt door de sterkte van het gebruikt licht. Voor de professionneelen is er een nieuw pracht Cinematograaf aan 450 franken, voorzien van al de laatste verbeteringen. Het is bij EDM. BASTUINS EN Cie, 29 Looierstraat 29 te Antwerpen, dat deze cinematografen zich bevinden.

— **Au Baccarat,**
Rue Cathédrale 96, Luik.
Kristallen voorwerpen, porceleinen, kunstvoorwerpen, huis van eersten rang.

—o— **Pianos J. Oor Rue Neuve 83 Bruxelles.**

—o— *HET SCHIJNT* dat de liefhebbers van goeden koffie in vreugde zijn sedert zij de Chicorei « der Trappisten » Vincart te Silly gebruiken.

— In vroegere tijden gebruikte men gekke middelen om eene schoone gelaatstint te bekomen.

In den tijd van Catharina de Medicis en hare beroemde dochter Marguerite de Valois getroostte men zich met het volgende. 's Nachts bedekte men het gelaat met een zijden doek, gedoopt in een afkooksel van slakken en citroenen of in melk met schijven citroen en appelsienen, met suiker en aluin erbij !

Dat was, ofschoon lastig, nog tamelijk onschuldig. Maar wat dunkt u van de dames aan het hof van Karel II van Engeland, die kwikzilver op haar gelaat legden, opdat de oude huid zou wegvreten en er nieuwe in de plaats zou komen ?

De hertogin van Newcastle mocht zich beroemen op de twijfelachtige eer, dit afschuwelijk middel te hebben aanbevolen.

Bijna al de modes kwamen in Italië, waar men de buitensporigste toiletkunsten bedacht en aanwendde. De Italiaansche dames deinsten voor niets terug.

Men zegt dat Lucrecia Borgia oorspronkelijk eene brunette was. Zij bezat echter de kunst om haar haar elke kleur te geven die zij verkoos. Op hare reis naar Ferara heeft zij, naar men zegt, niet minder dan vijfmaal haar haar eene andere kleur gegeven.

In de achttiende eeuw stierf lady Coventry aan de gevolgen van een rood, arsenikhoudend blanketsel, en veel minder beroemde vrouwen zijn eveneens het slachtoffer geworden van hare schoonheid of liever van de verkeerde richting, waarin zij die zochten te verhoogen.

Meubelen in alien aard
Spiegels, Stoven, Lampen, enz.
Op Crediet
A la Providence,
4, KAMMENSTRAAT, NABIJ DE GROENPLAAT
ANTWERPEN.
Op Crediet
van af **1 fr. per week.**
Kleederen, stoffen, pelsen, boeden, enz.
Billijke prijzen. — Gemakkelijke conditien.

— EEN DRAMA. — Donderdag avond werd een trein, vol met reizigers, ergens in Wales tot staan gebracht doordat een baanwachter met een roode lantaarn zwaaide. Hij vertelde dat twee mannen een eind verder dwarsliggers op de sporen gelegd hadden om den trein te doen verongelukken. Toen hij hen stoorde hadden zij hem tegen den grond geslagen. Toen hij uit zijne bewusteloosheid ontwaakte, was hij den trein te gemoet geloopen. Hij had nog wonden aan den hats en viel weer flauw.

Algemeene dankbaarheid voor zijn heldhaftig gedrag, dat een groot ongeluk had voorkomen.

Bij onderzoek schijnt echter gebleken dat de man het verhaal verzonnen had en zelf het spoor onveilig had gemaakt. Hij had den laatsten tijd veel gelezen in een boek over heldhaftige daden, en dat schijnt hem van streek te hebben gebracht. Hij werd uit zijn dienst ontslagen en heeft zich doodgeschoten. Hij was 20 jaar oud.

— VASTEN. — De geleerde M. Finot heeft naar middels uitgezien om het leven der menschen te verlengen. De menschen hebben dat vraagstuk altijd bestudeerd, en in dezen tijd van koortsachtig leven houdt men er zich meer dan ooit mede bezig.

De bevoegde mannen der levensleer hebben getracht vast te stellen wat en hoeveel een mensch mag en moet eten.

Hunne voorschriften verschillen, maar allen zijn 't akkoord dat wij te veel eten.

Ten slotte zijn de geleerden er toe gekomen om te besluiten dat het geheim om lang te leven is : te vasten.

De menschen sterven te vroegtijdig omdat zij hunne maag overlasten.

Nu dat de geleerden dat gevonden hebben na duizenden jaren studie, is dat wel, zeer wel bij al degenen die van kerk noch kluis willen weten.

De H. Kerk houdt dat reeds sedert 1900 jaren voor, maar als Zij dat zegt, dan spotten de goddeloozen met hare leering.

— CHINEESCHE LETTERTEEKENS. — Onder bovenstaande opschrift — liever zouden wij spreken van woordteekens — komt in de maartaflevering van Typografische mededeelingen der lettergieterij *Amsterdam*, v/h firma Teterode, een artikel voor, waaruit blijkt, dat, ofschoon voor het oog van den oningewijde niet anders dan hiëroglyphen, deze teekens toch logisch gedacht zijn en getuigen voor den humor der gele mannen.

Met hunne teekens weten de Chineezen in enkele krabbels zeer samengestelde begrippen weer te geven. Zoo stellen zij eenen gevangene voor door het teeken « man » te verbinden met dat voor « doos ». Het teeken voor « lebouwd land » is een vierkant met een kruisje er in. Wil een Chinees nu het begrip « landbouwer » uitdrukken, zoo wordt dit teeken weer verbonden met dat voor « man ».

Het begrip « trouw » wordt afgebeeld door eene verbinding der teekens « man » en « woord ». Voor « deur » en « mond » bestaan weder enkelvoudige teekens. Worden deze nu zoo samengesteld, dat de « mond » zich tusschen de deurstijlen bevindt, dan leest elke langstaart draruit « vragen, bedelen ». « Deur » met het teeken « oor » beteekent luisteren. Voor de hand ligt, dat het teeken « deur » met een streepje tusschen de stijlen «sluiten» beteekent.

Het teeken « vrouw » wordt in het Chineesch in de meest uiteenloopende begrippen teruggevonden. Samengesteld met dat voor « zoon », beteekent het « goed » eene zinspeling op den beteren toestand, waarin de vrouw komt, zoodra zij haren man met een zoon verblijd heeft.

« Vrede » wordt uitgedrukt door eene vrouw onder een dak ; wordt hieraan echter nog het teeken « varken » toegevoegd, dan leest de Chinees hieruit « huwelijk. » Bij hem is n. l. het varken een zeer gezien huisdier.

Verder wordt « twisten » voorgesteld door eene samenvoeging van twee keeren het teeken « vrouw » en «lasters» door hetzelfde teeken drie maal te herhalen, — bewijs dat een theekransje bij deChineezen al even verdacht is als 't koffiekransje bij onze Duitsche naburen.

Men moet echter Chinees zijn om de enkelvoudige teekens voor zoon, oor, vrouw, varken, enz., als dusdanig te herkennen, en wanneer men bedenkt, dat de Chineesche taal duizende zulke teekens bezit, ligt het voor de hand, dat geen vreemdeling er toe zal komen om zich voor zijne briefwisseling van het Chineesche schrift te bedienen.

—EEN NIEUWE BELGISCHE BISSCHOP. — Woensdag zal in de abdij van Maredsous de wijding plaats hebben van Z. D. H. Mgr Dom Gerard van Caloen, welke door Z. H. Paus Pius X tot de hooge waardigheid van bisschop is verheven.

Vroeger werd Dom Van Caloen door Z. H. Leo XIII naar Brazilië gezonden alwaar hij een aantal kloosters stichtte. Op dit oogenblik staat hij aan 't hoofd van 22 kloosters.

De H. Vader heeft de groote werkzaamheid van Dom van Caloen willen beloonen door hem bisschop van Phocée te benoemen, een bisdom, dat viermaal zoo groot is als België.

— EEN 100JARIGE. — Dinsdag wapperde aan een groot getal huizen, te Eekloo, de vlag, ter eere van den heer August Commergo, die zijn honderste jaar is ingetreden.

— EEN DUUR PAARD. — Het paard Rock Sand, dat in 1905 de Derby- en St-Legerprijzen won, is aan een Amerikaanache sportman verkocht voor 625,000 fr.

Men zegt dat zot zijn geen zeer en doet.

WAAROM NOG HOESTEN ?

wanneer wij openbaarlijk verzekeren dat eene flesch **Borstsiroop De Pratere** altijd voldoende is om den geweldigsten en gevaarlijksten hoest te genezen. Alwie BORSTSIROOP DE PRATERE genomen heeft, kan niet nalaten zijne voldoening uit te drukken en zegt aan alwie het hooren wilt : « *Dat is waarlijk eene goede Borstremedie.* » Te bekomen in alle goede apotheken aan **2 franken** DE FLESCH.
Te TONGEREN, bij Swinkels en Huydts ; te Hasselt : Machiels, Veltkamp en Schoofs ; te St-Truiden : Van Hooren.

GENEZING.

*** Lijdend. — *Meester : Zeg eens, Janneken, wanneer ik zeg : « De vader zegent zijne tien kinderen » is dat de lijdende of de bedrijvende vorm » ?*

Janneken : « De bedrijvende, meester ».

Meester : « Heel goed, jongen, en wat is wel de lijdende vorm » ?

Janneken : « De vader wordt met tien kinderen gezegend » ?

OM DE

MILLIOENEN

ROMAN VAN

Arnold BENNETT.

(18de VERVOLG.)

Het heette in de buurt, dat de oude Peterson erg hard was tegen zijne vrouw, Lady Evelyn. Zooveel is zeker, dat zij wanneer zij in hare kostbare equipage naar de stad reed, den droevigen indruk maakte van eene vorstin, die te lang had geleefd. Zij was eene teere bloem — en de oude Peterson was er wel allerminst de man naar, om met teedere bloemen om te springen. Maar, hoe dan ook, aan geld liet hij het haar niet ontbreken. Op zekeren dag stierf zij. Haar zoon Arthur was toen veertien jaar. Zij stierf ; en het heette dat de oude Peterson, toen hem het doodsbericht op zijn kantoor werd gebracht, enkel uitriep : Zoo ? — en kalm voortging met het dikteeren van een brief. Vermoedelijk was dit vertelsel bezijden de waarheid. Maar het kan dienen als een staaltje van de vertelsels, die er omtrent den ouden Peterson in omloop waren.

In verband met het een en ander, was het verklaarbaar dat de komst van den jongen Arthur in het district, als patroon en millionaire, met levendige belangstelling werd gadegeslagen. Hij zelf, tot zijn geluk misschien, was zich daarvan niet bewust. Hij had geen belang in distrieele zaken. Feitelijk wist hij van de zaken niets. Hij was jonger dan zijne jaren ; en, hoewel niet zonder karakter, had hij eigenaardigheden, die hem voorloopig tot het innemen van zijn vaders plaats geheel ongeschikt maakten.

Het was op een namiddag in het midden van December. De jonge Arthur zat in een ouden armstoel, en deed oogenschijnlijk niets. Feitelijk echter deed hij zijn best om zich aan het besef van zijnen rijkdom te gewennen. Hij was nu ongeveer twee maanden in het feitelijk bezit van Radway Castle en in het nominale bezit van vaders nalatenschap geweest. Het treden in zulk eene kolossale nalatenschap bleek eene ingewikkelde zaak te zijn, en tot op het oogenblik had de jonge Arthur nog geen klaar begrip van hetgeen hij eigenlijk bezat. Heden echter zou de notaris en testamentuitvoerder, M. Thrush, uit Manchester komen, om eindelijk rekening en verantwoording te doen en den jeugdigen erfgenaam een volledig overzicht van zijne bezittingen voor te leggen.

Arthur Peterson zag op zijn horloge. Het was half 4. Daar verscheen een knecht met de boodschap :

— Mijnheer, daar is M. Thrush en deze brief voor u.

Peterson nam den brief, bezag het adres, opende hem gretig, en las het volgende :

Mijn beste Arthur,

Nogmaals dank voor uwe belangstelling. Na een vervelend lang ziekbed ben ik nu weer zoo gezond als een visch. Het schijnt wel een wonder te zijn dat ik nog leef. De oude Colpus, van wien ge wel gehoord hebt, en die, terloops gezegd, mijn waarde schoonmama heeft getrouwd, heeft mij er bovenop geholpen en natuurlijk ben ik hem onuitsprekelijk dankbaar. Nu wilde ik u nog even meedeelen dat Sylviane en ik aan uwe uitnoodiging gevolg kunnen geven. Verwacht ons dus Vrijdag den 18e in den namiddag, als u dat niet ongelegen komt. De trein is om 4 u. 30 te Grewe. Misschien haalt gij ons wel af. Sylviane is een beetje slap en gedrukt — ik denk tengevolge van hare overspanning gedurende mijne ziekte. Zij verlangt zeer met u kennis te maken. Tot Vrijdag dus.

Uw getrouwe

ARTHUR C. FORREST.

P. S. — Wees nu niet al te scheutig met uwe millioenen. Bedenk, dat ik maar een heel eenvoudig soort van mensch ben, en dat gij zelf, in de dagen van onze kameraadschap, het ook niet breed heb laten hangen.

Peterson glimlachte verstrooid over dit schrijven, en toen bemerkte hij dat de bediende nog stond te wachten.

— O, zegde hij, laat M. Thrush naar boven komen, en breng meteen een paar lampen en thee.

M. Thrush trad binnen. Naar het uiterlijk, met zijn rond, gladgeschoren gezicht, had hij meer dan een heerenboer dan van een notaris. Hij was 55 jaar, maar zag er uit als 42. Geheel zijn optreden teekende schranderheid en soliditeit.

— Ik heb juist een uur en een kwartier tijd voor u, zegde hij, nadat zij een poosje gesproken en thee gedronken hadden. Willen wij dus maar eerst onze zaken afdoen, en dan nog eens over het weder redeneeren, als er nog tijd overschiet ?

Peterson knikte. Peterson, hoewel nu de bezitter van de millioenen, had nog altijd het uiterlijk van een knaap, met zijn glad, blozend gezicht en zijn blonden krullebol.

— Gij zegdet mij in uw laatsten brief, dat gij mij het een en ander wenschtet te vragen, zegde M. Thrush. Nu ben ik dus tot uwe orders.

— Ja, begon Peterson met een kuchje : ik wilde eens juist weten wat ik bezit, wat het waard is, en wat het opbrengt. Dat is mij nog altijd niet duidelijk. Gij hebt mij eenige maanden geleden 35,000 pond comptant uitbetaald. Ik kan u meedeelen, M. Thrush, dat ik het grootste gedeelte daarvan reeds heb uitgegeven.

— Niet aan het opknappen van uw huis, zegde de notaris lachend, terwijl hij in de kale kamer eens rondzag.

— Neen. Ik ben niet van zin aan dit huis nog onkosten te maken. Zooals ge weet bouw ik een ander.

— Dat zeker niet weinig kosten zal ?

— Het kan lijden.

— Ik hoor dat de bouwkunst uw stokpaardje is ?

— Mijn stokpaardje ?

— Nu, uwe specialiteit dan.

— Wie heeft u dat gezegd ?

— Een vriend van mij, die u verleden zomer in Italië ontmoette en u eene teekening zag maken van de Certosa van Pavia.

— Zoo zoo ? zegde Arthur Peterson, een weinig geërgerd. Het schijnt dus dat mijn doen en laten al in Manchester de aandacht trekt. Ik wist niet dat ik zulk een belangwekkend personage was.

Voor hen die den jongen man gekend hadden, was het opvallend, hoe er eene verandering over hem gekomen was, sedert hij zijn erfdeel had aanvaard. In zijn uiterlijk was hij, zooals gezegd, nog een knaap. Maar hij had iets vermoeids en prikkelbaars gekregen, dat kwalijk bij dit jeugdige uiterlijke paste.

— Natuurlijk, gij zijt nu een man van beteekenis, zegde M. Thrush, en als zoodanig kunt ge niet anders dan de aandacht trekken, ik hoop, altijd in de meest welwillende zin.

Arthur's liefhebberij in bouwkunst was iets aangeborens. Alle andere kunsten lieten hem onverschillig, maar voor gebouwen had hij oog en smaak. Vandaar dat de nuchterheid van Radway Castle hem altijd had tegengestaan, en dat zijne eerste gedachte was geweest aan het bouwen van een schooner huis op eene beter gelegene plaats. Met een onstuimige energie, die tijdelijk de sterke en de zwakke zijde van zijn karakter vormde, was hij dan ook terstond na zijn vaders dood in onderhandeling getreden met een jongen architect, dien hij voor eene genie aanzag, en wien hij het bouwen van een nieuw huis had opgedragen.

— Ja, zegde hij verstrooid, mijn nieuw Castle zal het schoonste gebouw worden in den ganschen omtrek.

— Dat doet mij plezier, zegde M. Thrush, met formeele beleefdheid.

— Gelooft ge het niet ?

— Wel zeker, M. Peterson. Ik hoop het ten minste. Maar ik heb van bouwkunst geen verstand, en ik mag mij dus geen oordeel aanmachtigen.. En wat denkt ge nu met dit oude huis te doen ?

— Ik zal het vervloekt ding naar den grond halen ! riep Arthur met geheel onnoodige hevigheid. Het monster is mij een doorn in mijn oog.

— Kom kom, mijn waarde heer, het is toch een goed en gerieflijk huis. Uwe reizen in de vreemde hebben u misschien wel wat veeleischend gemaakt.

(Wordt vervolgd.)